

Arne Falkanger

H. P. Stordalsvold

Karen over disse linjer er velkjent både i Meråker hvor han nå nyter sitt otium og på Løkken hvor han i mange år ordnet med jernbanetrafikken. Derute sørget han også for at T. T. fikk mange medlemmer. I Meråker er han fremdeles interessert i turistenes ve og vel. Enten det gjelder nye ruter, nye kvarter eller hvor tyttbæra finnes er Stordalsvold god å ha som kontaktmann. Vi takker ham for god hjelp hittil og håper på «god kontakt» enda i mange år.

Bildet ble tatt for etpar år siden da han møtte styret for T. T. på Storlien og la opp ruten om Steinfjellet, Stordalen og til Meråker.

Sekretæren.

TURISTFØRENINGENS FJELLTUR FOR GUTTER 1951

Rapport fra turlleder i Trollheimen, Helge Foss

Forarbeide og planlegging.

Etter forslag fra Reidar Jørgensen ble følgende rute trukket opp for turen i Trollheimen: Trondheim — Oppdal — Gjevilvasshytta — Jøldalshytta — Trollheimshytta — Gjevilvasshytta — Oppdal — Trondheim. Hensikten med turen var først og fremst å lære guttene fjellet å kjenne, værlaget sørget for at det skjedde under høyst ulike synsvinkler. Det var dessuten meningen å gi deltakerne endel kunnskaper om fjellets flora og fauna, og sette dem inn i bruken av kart og kompass. Etter konferanse med sekr. Haave som var leder for tilsvarende tur i Sylene, ble vi enige om å begrense deltakerantallet til 15 gutter i alderen 15—18 år. Pris pr. deltaker ble satt til kr. 90.00.

Sekretær Haave og undertegnede holdt et forberedende møte på Katedral-skolen for deltakere og interesserte. Her fikk guttene diktert en utstyrsliste, rutene for begge turer ble gjennomgått på kartet (i projeksjonsapparat) og endel lysbilder fra Sylene og Trollheimen ga guttene en liten forsmak på turen. Samtlige hytter vi kom til å passere ble tilskrevet, og billetter på buss og jernbane bestilt god tid i forveien.

Gjennomføring av turen.

Lørdag 1. juli. Tog fra Trondheim jernbanestasjon kl. 08.15 til Oppdal og videre med buss til Vognill. Landevei Vognill—Gjevilvasshytta 14 km tilfots. Etter ca. ½ times marsj tok vi en «teknisk hvil» som det heter i militærspåket for å rette på pakninger og fottøy. To gutter fikk i oppdrag å rekognosere en høvelig rasteplass for lengere hvil der Dørremsåen krysser veien. Gjevilvasshytta nådde vi uten vannblemmer på føttene. Etter et bad fikk guttene høve til å prøve fiskelykken i Gjevilvatnet. Fangsten var minimal, det samme kan en ikke si om matlysten og innhugget i lørdagsrømmegrøten. Det ble allerede fra første dag nødvendig med dobbelt nistepakke fra hyttene ved avreise.

Søndag 2. juli. Etter frokost startet troppen på en 7 timers fjelltur i traktene mellom Tyrikvamfjellet og Skardalen. Vi gikk samlet fram til Høghøtjern, underveis ble det lagt inn et par pauser hvor guttene fikk høve til å trene seg opp i

**RANHEIM
KRAFT**

- Verdens nordligste -

**AKTIESELSKABET
RANHEIMS PAPIRFABRIK
RANHEIM**

avstandsbedømmelse i fjellet og til å ta ut marsjretning på kompasset fra et sted til et annet. De lærte her også å «krysspeile». Etter en dugelig matpause ved Høghøtjern, hvor i et hvert fall den ene nistepakken forsvant som dugg for solen, ble troppen delt i fire grupper. Med ti min. mellomrom startet lagene herfra med mål en liten hytte ved Grøntjern som skulle finnes ved hjelp av kart og kompass. Neste orienteringsetappe gikk herfra til et tjern øst for Langtjern, og videre på samme måte med innkomst på Gjevilvasshytta.

Mandag 3. juli. Fra Gjevilvasshytta til Jøldalshytta over Mildalsglupen. Været var brukbart i likhet med de to foregående dagene. Toppene i tåke, dessverre. Vadingen over Minilla og en reinsdyrflokk på 50 meters avstand var dagens opplevelse.

Tirsdag 4. juli. Gjevilvasshytta—Trollheimshytta. Regn hele dagen og tåke på toppene. En gruppe gikk gjennom Svartådalen under ledelse av to eldre fjellvante gutter, en annen gruppe og undertegnede la veien over Gjeithetta som ble passert i tett tåke og antydning til snø. Litt av en opplevelse var det å komme ut av tåkehavet og se hele platået med Trollheimshytta under seg.

Onsdag 5. juli viste samme ansikt som gårdsdagen. Snø og tåke. De som ville fiske eller bruke dagen til å hvile fikk lov til det. En av de eldste guttene ble igjen som hyttesjef for dette partiet. Resten la iveri med Snota som mål i håp om at været ville bedre seg på veien opp. Det ble tvertimot verre og verre, selve oppstigningen etter Bosvatnet gikk i ½ fot nysnø og stridt snøvær. Guttene fikk god bruk for det tøyet de hadde fått beskjed om å ta med. På det forberedende møte på Katedralskolen ble det smilt åpenlyst da våtter ble nevnt på utstyrslisten, nå kom de godt med. Ved breen under selve toppen var forholdene slik at jeg måtte beordre helt om, Tåka lå tett overalt, alt var gråhvitt og på breen var det umulig å skjelle overgangen mellom snø og luft. Det var bittert å snu såpass nær målet, men på den annen side tror jeg guttene lærte hva det har å si at utstyret er bra og at en ikke skal ta unødige sjanser i styggvær på fjellet. Trollheimshytta nådd etter 8—9 timers tur, så meget lapskaus er sjelden spist av så få.

Torsdag 6. juli var noe lysere. 7 timers tur over Mellomfjell, hvorav halvparten i snø til godt over anklene. Det var enkelte solgløtt underveis, på tross av flittig bruk av snøbriller var flere plaget av såre øyne på grunn av det skarpe lyset. Kondisjonen var nå blitt helt prima hos samtlige deltakere, såre føtter eller stive muskler var et forlengst tilbakelagt stadium. En forpatrulje på fire av de sterkeste startet en liten halvtime før hovedtroppen, den hadde til oppgave å brøyte løype og finne en høvelig rasteplass ved Fosdalstjernene. Herfra fikk nye fire mann jobben å brøyte løype og varsle vår ankomst på Gjevilvasshytta. Og sist men ikke minst, sørge for god varme i badstua når resten av flokken kom.

Fredag 7. juli ble brukt til orienteringsdag. Troppen ble delt i syv lag å to mann. Lagene ble først stillet en rekke orienteringsmessige beregningsoppgaver som skulle løses ved hjelp av kart og kompass. Som f. eks.: «Hvor stor

KVALITETSMERKET PÅ:

Geleer — Puddinger

Vaniljesaus — Fruktsaus

Bakepulver — Vaniljesukker

Husholdningssenser

Eddikkessens

ELGESÆTER FABRIKKER A/S

TELEFON 20050 — TELEGR.ADR.: ELFAS

TRONDHEIM

er høydeforskjellen mellom høyeste og laveste punkt på gårldagens rute?» og «Hva viser kompasset når du tar ut marsjretningen fra Gjevilvasshytta til Tyvesr.» (misvisn. 5°) osv. Så fulgte to prøver i terrenget, den ene gikk ut på å anslå en utgått avstand i oppgitt retning, den andre var en prøve på å holde stø kurs i terrenget etter kompasset. En kort, men relativt vanskelig orienteringsløype avsluttet konkurransen.

Etter lunsj begynte siste etappe på turen; båttur over Gjevilvatnet og buss fra Festa-brua. Heldigvis var værgudene velvillig stemt den siste dagen, det er gjerne de siste inntrykkene som sitter lengst, og den siste dagen ved Gjevilvasshytta var uforliknelig. Med sol fra nesten skyfri himmel over Gjevilvatnets blå flate, Tyrikvamfjellets blomsterprakt og de snødekte toppene omkring — nesten påtrengende hvite.

Erfaringer m. m.

Etter en slik «prøvetur» som denne får en visse erfaringer som kanskje kan komme godt med ved senere turer av liknende natur. Som hovedprinsipp vil jeg fremheve det samme her som gjelder enhver militær operasjon: — jo bedre forberedt turen er, jo større er sjansen for suksess. Det bør en også la deltakerne forstå.

Antallet bør ikke overskride femten, de yngste bør ikke være under 14 år, og som i år bør en stille det kravet ved innbydelsen at guttene er, om ikke fjellvant, så i et hvert fall turvant og har alminnelig god fysikk. En gutt som må slite seg gjennom turen har ingen glede av den. Vertskapet på de resp. hytter må tilskrives og varsles om ankomst og avreisetider. (Det bør også kanskje varsles om det faktum at det er utrolig hva en sulten femtenåring kan kaste innpå av mat.) Tog- og bussbilletter bør ordnes på forhånd, en bør også arrangere et møte med guttene i forveien hvor turen gjennomgås i store trekk og hvor en gir alle instruksjoner med hensyn til utrustning.

At en legger turen like etter at skolene er sluttet, er på en måte meget heldig. Det er lett å komme i kontakt med ungdommen — og det er erfaringsmessig god plass på hyttene. På den annen side er værtypen mere ustabil i Trøndelag på den tiden enn om høsten. Under turen bør en sørge for orden og punktlighet, spesielt med hensyn til spisetider og «rosignal» på hyttene, det vil som regel snart gå guttene i blodet. Gutter setter svært pris på små tillitsverv, som f. eks. å være leder for en forpatrulje, føre troppep etter kart og kompass, ordonans-tjeneste, finne rasteplass osv. En bør forsøke å lære guttene å komme i vane med å undersøke om alt utstyr er i orden til enhver tid, smøre støvlene, tørke tøyet osv. — de må kort sagt bli fortrolig med de tusen småting som er en selvfølgelighet for en øvet fjelltraver.

**MODERNE
MAGASINOVNER**

NR. 400
 NR. 400 A
 NR. 401
 NR. 402

Felles for disse ovner er den kraftige konstruksjon og solide innmuring som gjør at de tåler den hardeste fyring.

Ovnene har en smakfull utførelse og er praktiske og økonomiske i bruk.

Nr. 401 og 402 er forsynt med skalainndelt trekkventil for en nøyaktigere innstilling.

Trølla Brug
 TRONDHEIM

Rapport fra turlleder i Sylene, Magne Haave

Idet jeg fullt ut slutter meg til de synspunkter som Helge Foss hevder om planlegging, utstyr og ordning av slike turer med ungdom, skal jeg her få nevne litt om vår gruppes tur.

Dessverre falt hele 6 gutter fra da turen startet. Grunnen ble oppgitt å være forandrede ferieplaner — Sverigetur og speiderleir — noe må kanskje også skrives på værets konto.

Det var vinterlig kalt, men oppholdsvær da vi startet mandag 2. juli med toget til Haldal st. Til Nordpå kom vi fort og appetitten var i skjønneste orden. Det tar jo alltid noen tid før en slik tilfeldig sammenrystet flokk blir kjent, og det passet derfor godt med en lang ettermiddag så guttene kunne få rase fra seg med litt fotball og indianerleik. Her på Nordpå hadde vi den glede å få hilse på formannen i D. N. T. Han var på tur fra Meråker til Oslo. Om det var tilskiktet vet vi ikke, men det at vi neste dag på Hilmovola fant en plate sjokolade på en nyreist varde (rettet opp av hr. Løchen) gjorde interessen for steinvardene intens på hele resten av turen. Hilmovola viste seg ikke fra den elskverdige siden. Regn, hagl og tåke er ikke fristende og slett ikke i temperatur bare litt over 0°. Stor var tilfredsheten da Hilmo ble nådd. Tøy- og skoskifte, vask og så alle tiders bettasuppe i den koslige spisestua på Hilmo. Stedet fikk 3 stjerner.

En av guttene fant det rådeligst å bryte turen her. En gammel beinskade ble slått opp og anstrengelsen over Hilmovola blø for mye. Han fikk derfor ta Selburuta til Trondheim og er nå helt allright igjen. Dette var det eneste uhell under turen, når jeg unntar noen gnagsår som var litt plagsomme. Å stille disse (eller rettere: unngå dem) må også læres.

Turen opp under Melshogna neste dag ble slitsom. Været ble verre og verre med storm og tørr snø oppunder toppen. Vår danske deltaker, Erik, syntes det var en merkelig form for sommer, men han gjennomførte turen bl. a. i korte bukser og uten at det affiserte ham det minste — snarere tvert om.

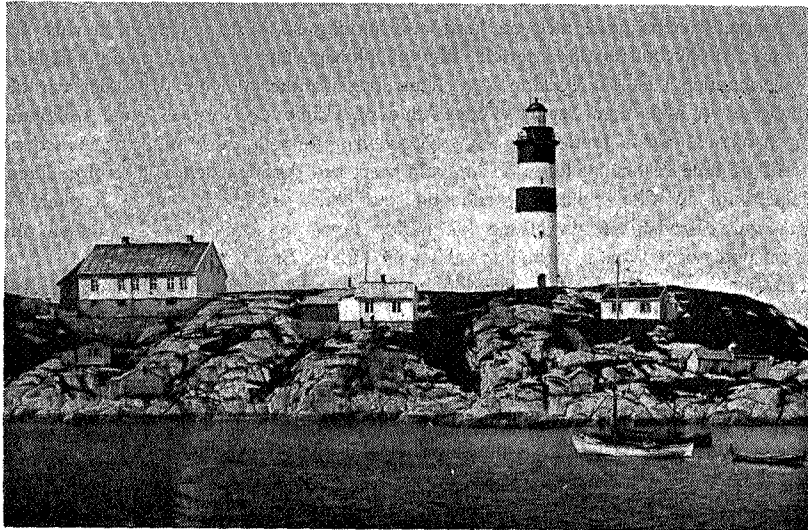
I slikt vær og føre blir turene alltid lange, og det var derfor både slitne, glade og skrubsultne gutter som så Schulzhytta dukke fram. Vi var tidlig blitt enige om at på denne hytta skulle vi ta hviledag. Badstua ble fyrst opp, og velværet var over all måte innendørs. Torsdag var alt annet enn fristende. Snøen lå kvit over alle fjell og setervollen, men gjøken gol. Det ble dobbel rasjon og vel så det for neste etappe til Storerikvollen. Et forslag fra lederens side om å legge om turen med tilsnitt av hjemreise ble nedvotert, så fredag morgen tok vi fatt på turen gjennom Ramskaret. Nå opplevde vi ett av naturens luner. Sydover og nordover gikk regn- og snøskurer som svære draperier, mens vi til og med hadde små gløtt av sol. I passet hadde vi en matrast med fornemmelser av påske. Her la vi om ruten slik at vi stakk rett østover mot Skarpdalsvollen uten å gå nedenom Ramsjøen. Turen ble kortere og vi unngikk de blaute myrer og bekkene ved å holde oppe i høyden.

Lødelja var litt vrien å komme over, men sola la et forsonende skjær over

Fosens Dampskipsselskap A/s

TRONDHEIM

Underholder rutetrafikken på Byfjorden, Stjørna, Hemne, Hitra, Sørfrøya og Nordfrøya med tidsmessige ruteskip.

Halten fyr.

Rundreiser om Titran eller Halten til reduserte priser anbefales for dem som måtte ønske å gjøre turistturer til den ytterste skjærgård.

all væte. Skarpdalsvollen ble inntatt. I det åpne seterskjulet ble det fyrte opp og tøy skiftet. Så mye varm, søt té som her ble satt tillivs er det sjelden å se. Tankene gikk tilbake til Gudrun Kallar som hadde rustet oss godt for denne lange etappe.

De 11 km fra Skarpdalen til Storerikvoll gikk langt bedre enn ventet. Været ble noe i retning av godt, og så fikk vi oppleve ett og annet. En trane ved Sankåvollen blåste i trompet og ga flyveoppvisning for oss. Ikke langt fra Storerikvoll kom vi over ei rypeør med 10 unger i redet. Hennes narretricks for å få oss fra redet ble konstatert og ungene beundret. Tilslutt ble alle rypeungene-merket og familieidyllen fortsatte uten oss.

Utsynet fra Storerikvollen var enestående denne kvelden. Så krittkvit virker aldri Storsylen vinters dag som en slik sommerkveld med stille blå Essandsjø kranset av nyutsprunget bjørkeskog — og over det hele: svære kritthvite skybanker mot blå bunn, sakte seilende mot solnedgangen.

P. g. a. været var seterlivet ikke begynt enda, dessverre.

Lørdag tok vi motorbåten til Essandosen og hadde da bare de 9 km til Nedalen å gå. Pikhaugene er alltid tilholdssted for rein om sommeren, og vi var heldige gang på gang. Vi fikk høre både reinkalvens grynting og den underlige knirkinga i beina på reinshopene som vi stekte på kloss hold.

Omsider nådde vi Nedalshytta og da forbyr situasjonen undertegnede å gi noen attest, men la meg nevne tilslutt at ingen av guttene ville reise hjem neste dag. Oppløsningen av turen foregikk derfor her, idet vi drog hver til vår kant etter at følge og reisemåte var ordnet.

En kald og blaut tur var det, men med mange gode inntrykk og hyggelige minner. Kameratskapet var prima og humøret på topp hele tia.